

CHƯƠNG 30

Đại Hành Quyết Thi Hành Độc Thủ

T

rời vừa sụp tối.

Đèn đuốc trong Lôi Bảo đã thấp sáng choang như ban ngày.

Bọn võ sĩ từng hàng, từng đội, tới lui, qua lại bốn hướng tường thành Lôi Bảo canh phòng cực kỳ nghiêm mật.

Vì đêm qua trong Bảo vị tổng quản Điền Kinh bị nhân vật Đại Hành Quyết giết chết với vết thương thủng nơi cổ họng.

Cho nên Dương Mộc Sum huy động toàn bộ võ sĩ trong bảo có tới năm trăm mấy mươi người thay nhau canh gác nghiêm mật, một con kiến cũng không chui lọt.

Bởi Dương Mộc Sum đã có kinh nghiệm lúc qua Phong Bảo hộ vệ cho Hồng Bảo Chủ một lần rồi, lão ta biết đó là nhân vật xuất quỷ nhập thần không thể nào tưởng tượng được.

Cho nên bản thân lão đêm ngày được bốn mươi tám cao thủ túc trực trong ngoài hộ vệ.

Với lối hộ vệ này dù cho Đại Hành Quyết có cái thân pháp quỷ thần run sợ cũng khó mà hạ thủ.

Tuy vậy cái chết của tổng quản đêm qua đã làm chấn động trong Bảo khiến quân hùng khiếp mật bay hồn.

Họ chưa đoán được rồi sẽ tới ai bị nhân vật Đại Hành Quyết hành hình sắp tới.

Điều càng khủng khiếp, là lần này Đại Hành Quyết không phóng cây huyết lệnh ra trước như lần trước, mà chỉ cứ hể trông thấy nó kể như đã có một người mất mạng.

Do đó sự khủng bố càng gia tăng gấp bội lần.

Ai nấy đều nơm nớp sợ hãi cho số phận của mình.

Nhứt là hai lão Đại hộ pháp và Võ đường chủ càng khiếp sợ hơn ai hết.

Bởi vì chính hai lão này có nhúng tay trong vụ huyết sát năm xưa nên trong lòng không tài nào yên ổn được.

Mỗi lão ngồi trong phòng riêng, phía ngoài có tám tên võ sĩ canh phòng hai cửa cực kỳ nghiêm mật.

Đồng thời trên nóc Bảo cũng có một số cao thủ chực chờ trên đó, cứ thấy chiếc bóng lạ nào tới là tri hô ngay.

Sau đó toàn Bảo sẽ giống chiêng báo động toàn thể được hay, cùng lệ tới vây chặt hung thủ.

Cách bố trí này dù cho một con chim cũng không bay qua khỏi, đừng nói là con người.

Canh một đã qua.

Canh hai đến.

Rồi canh ba.

Vẫn chưa nghe động tĩnh chi cả.

Nhưng quần hùng trong Bảo vẫn tri chỳ đợi chờ nhân vật Đại Hành Quyết xuất hiện.

Đến cuối canh ba.

Chợt nghe có tiếng kêu cháy cháy từ góc thành phía đông tòa Lôi Bảo.

Quần hùng náo loạn cả lên đưa mắt nhìn thì thấy quả thật ngọn lửa lên sáng hùng trời.

Nhiều tiếng: Lửa cháy, lửa cháy náo loạn lên...

Nhiều cao thủ phóng về hướng đó ra tay dập tắt ngọn lửa càng bốc cao thêm.

Quái ác làm sao, hề có lửa là gió nổi lên ào ào khơi thêm ngọn lửa đổ rục cả góc trời.

Tiếng chân chạy huỳnh huých, tiếng la hét lẫn tiếng tường sụp, náo động vô cùng.

Nửa giờ sau đó.

Ngọn lửa được dập tắt đi, nhưng góc thành phía đông đã bị sụp đổ một phần, luôn cả mái hiên tòa Lôi Bảo nữa.

Quần hùng tỉnh táo trở lại, kéo nhau tề tựu trước sân trường.

Thình lình có tiếng la thất thanh của tên võ sĩ, vừa chạy tới:

- Nguy rồi. Nguy rồi!

Quần hùng kinh hãi đồng thanh:

- Chuyện gì đây?

Tên võ sĩ run rẩy:

- Lão Đại hộ pháp đã thọ nạn.

Quần hùng sững sốt lại la một lượt:

- Lão Đại hộ pháp thọ nạn rồi à?

- Đúng như vậy!

Không ai bảo ai, mọi người cùng phóng về phía căn nhà của lão Đại hộ pháp Mao Tại.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt mỗi người.

Mao Tại nằm sóng soài dưới đất, máu me lênh láng, nơi cổ họng có vết thủng bằng ngón tay rất sâu, máu từ đó còn chảy ròng ròng.

Hiển nhiên lão nhân đã tắt thở đi từ bao giờ rồi.

Trên vách tường có hàng chữ máu thật to:

Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng!

Cạnh bên đó có cây quái lệnh khổng lồ cắm sâu vào tường, đây là lối chân công tuyệt truyền hiếm có.

Võ đường chủ Thân Liệt chết sững cả người một chập lâu mới thét:

- Hãy lục soát cho mau!

Một loạt tiếng hô chân động rồi thì hàng trăm chiếc bóng phóng đi tứ phía tìm kiếm hung thủ giết người Đại Hành Quyết.

Song tìm hoài cũng không ra hung thủ, quần hùng tề tựu trở lại sân trường trong khi Dương Mộc Sum đã được báo tin, thân hành tới xem xét cảnh tượng hãi hùng.

Lão Bảo Chủ chột nhú mày lại, như nhớ tới chuyện gì xa xôi.

Hiển nhiên cho tới bây giờ quần hùng mới rõ ra, chuyện lửa cháy góc tường phía đông tòa Lôi Bảo đó chỉ là hành thủ của nhân vật Đại Hành Quyết.

Hắn đã nổi lửa lên làm cho náo động cả Tổng đàn rồi thừa cơ hội xông vào căn phòng hạ thủ giết chết Đại hộ pháp Lôi Bảo.

Tám tên võ sĩ canh gác căn phòng Đại hộ pháp đều bị thảm tử vì lưỡi kiếm vô danh kia.

Cho nên trước sau hung thủ không hề lưu lại tung tích gì cả.

Dương Mộc Sum nhú mày một lúc rồi cùng mấy lão cao thủ hộ pháp quay trở về phòng bí mật.

Lão ta bàn bạc tìm cách đối phó với nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết vừa tái xuất giang hồ đã tới gây thảm họa cho Lôi Bảo.

Bầu không khí trong Lôi Bảo dĩ nhiên căng thẳng đến cực độ, màu tang tóc trùm phủ.

Quần hùng lo việc chôn cất lão Đại hộ pháp, rồi chờ mật lệnh của Bảo Chủ để đối phó cùng nhân vật thần quái kia.

Khỏi nói, cũng biết kẻ giết chết Đại hộ pháp của tòa Lôi Bảo chính là Đinh Hương.

Thật vậy, nàng đã bày kế cho Đường Thế Dân tìm cách giả dạng tên võ sĩ Lôi Bảo trà trộn từ chấp tối cho tới canh ba nổi lửa lên đốt cháy góc tường phía đông để đánh lạc hướng bọn chúng.

Theo nàng, khi lửa cháy lên chắc chắn bọn chúng mất hết tinh thần và không kịp suy nghĩ lo chạy chữa lửa.

Do đó, Đinh Hương lọt vào trong Bảo một cách hết sức dễ dàng, và tới căn phòng của lão Mao Tại.

Đồng thời sau khi đốt lửa cháy lên, Đường Thế Dân gấp rút trở qua phía bên này dùng kiếm pháp hạ sát một loạt tám tên cao thủ Lôi Bảo.

Lối kiếm pháp Truy Hồn Tam Kiếm kỳ diệu do chàng thi triển, đối phương vừa thấy là hồn quy dị lộ rồi đầu còn la lên kịp nữa.

Trong khi Đinh Hương ung dung từ nơi cửa sổ phóng vào hạ sát Đại hộ pháp Lôi Bảo rất dễ dàng.

Khiến cho Mao Tại không kịp la lên nửa tiếng là hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Giết xong lão Đại hộ pháp, Đinh Hương ung dung viết lên tường một câu như thường lệ, rồi cùng Đường Thế Dân phóng trở ra ngoài nháy mắt đã biệt dạng.

Đến chùng quần hùng trong Lôi Bảo chữa lửa xong, có kẻ trở lại phát giác bốn cái tử thi phía ngoài liền tri hô lên.

Bọn chúng ủa vào cửa trong thì thấy bốn tên võ sĩ nữa cũng đã chết đi từ bao giờ.

Biết có chuyện chẳng lành xảy ra, quần hùng phóng mình vào trong thì mọi sự đã an bài.

Cái chết của Đại hộ pháp Mao Tại tiếp theo cái chết của lão tổng quản làm cho Lôi Bảo một phen kinh hoàng hoảng phách.

Mọi người ai cũng đều lo cho cái số mạng của mình, chưa biết rồi sẽ ra sao.

Qua đêm thứ ba.

Sự canh phòng của Lôi Bảo hết sức là nghiêm mật, luôn cả trong ngoài đều có cao thủ canh phòng.

Họ ẩn núp vào trong những nơi kín đáo, không dễ gì từ xa trông thấy.

Ngoài ra, Bảo Chủ Lôi Bảo còn phái một số cao thủ tâm phúc giả dạng dân thường túa ra ngoài dò la tin tức để kịp thời chạy về báo tin.

Quả thật là nghiêm mật vô cùng.

Cách tổ chức của Lôi Bảo rất xứng đáng là một đại Bảo trong chốn võ lâm xưa nay.

Trải qua một đêm dài.

Không thấy chuyện gì xảy ra cả.

Bọn cao thủ Lôi Bảo thức suốt đêm có vẻ mệt mỏi nên nghỉ ngơi lấy lại sức lực để tối nay còn phải thức canh phòng.

Tuy vậy, trong Bảo vẫn duy trì một số cao thủ túc trực thường xuyên đề phòng đột biến xảy ra.

Võ đường chủ Thân Liệt, mình mặc võ phục, lưng đeo thanh bảo kiếm luôn có mặt trong phòng riêng.

Sau bữa cơm trưa hôm đó, Võ đường chủ nằm lên giường tịnh dưỡng trong giây lát để lấy lại sinh lực.

Bởi vì trọn đêm qua lão không hề chớp mắt.

Thân Liệt vừa thiu thiu ngủ chợt có tiếng động phía ngoài, nhìn ra thì đã thấy tên võ sĩ canh gác tiến vào trong.

Thân Liệt đồng dạc:

- Có chuyện gì!

Tên võ sĩ canh gác cung kính:

- Bẩm Võ đường chủ, Tôn Cang và Cổ Phụ vừa được tin tức bí mật về Đại Hành Quyết nên khẩn cấp trở về xin gặp ngài có chuyện gấp rút.

Thân Liệt nghe vậy, thân hình khẩn trương tốt bụng, vẫy tay:

- Hãy cho bọn chúng vào!

Tên võ sĩ tuân lệnh rồi trở ra ngoài.

Một lát sau, đã thấy hai tên võ sĩ Lôi Bảo vận phục theo dân thường tiến vào thi lễ:

- Bọn thuộc hạ xin kính chào Võ đường chủ.

Thân Liệt quét mắt nhìn qua một lượt rồi buông trầm giọng:

- Tôn Cang, Cổ Phụ hai người được tin tức gì?

Tôn Cang đưa mắt nhìn qua phía tên võ sĩ canh gác rồi đáp:

- Bẩm Võ đường chủ, chuyện hết sức cơ mật không thể lọt vào tai bất cứ một ai.

Võ đường chủ Thân Liệt đưa mắt nhìn tên võ sĩ rồi hất hàm:

- Hãy lui ra!

Tên võ sĩ canh gác cửa phòng hô vang, rồi tháo lui ra ngoài.

Bây giờ Tôn Cang mới đưa tay đóng chặt cánh cửa lại, rồi cùng với Cổ Phụ xông tới.

Thân Liệt giật mình hỏi:

- Hai người làm gì đây?

Tôn Cang cười quái gở:

- Võ Đường Chủ muốn biết lắm sao?

Thoảng hiểu có điềm lạ sắp xảy ra, Thân Liệt đặt tay vào chuôi kiếm đề phòng:

- Hai người muốn tạo phản hay sao?

Tôn Cang bình tĩnh:

- Không phải như vậy, bọn ta chỉ muốn một điều thôi.

- Điều gì?

- Mượn cái cuống cổ của người.

Thân Liệt nghe xong tái xanh cả mặt mày, vì biết đây không phải là chuyện tầm thường.

Hắn nắm chặt chuôi kiếm, rồi thì một tiếng soạt kêu lên khô rợn.

Làn sáng lạnh căm phát lên. Thân Liệt đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Hắn nghiến răng:

- Bọn ngươi... vốn thật là ai?

Hai người kia khe khẽ không đáp, chỉ lạng lẽ thò tay lên mặt khe khẽ cùnɡ vuốt nhẹ một cái.

Cử động của họ rợn rợn không trễ một ánh chớp thời gian.

Liền đó, hai bộ mặt khác lạ xuất hiện không phải là Tôn Cang và Cổ Phụ trong tòa Lôi Bảo.

Mà đó là một trai một gái, với bộ mặt xa lạ, nhưng quen thuộc.

Là ai đây?

Nếu không phải là Đinh Hương và Đường Thế Dân thì còn ai nữa.

Song hai người cũng đã hóa trang bộ mặt khác rồi nên khó thể nhận ra.

Thân Liệt trông thấy tình hình này chấn động cả người, trở mắt nhìn Đinh Hương và Đường Thế Dân một chập.

Một lúc, hắn run giọng:

- Bọn ngươi quả thật là ai?

Đinh Hương thốt hết sức lạnh lùng:

- Đại Hạng Quyết!

Bất giác Thân Liệt tháo lui ba bước cặp mắt muốn mở tét đi, thân hình run run thấy rõ.

Đồng thời mồ hôi trên trán của hắn nhỏ từng giọt, mặt mày tái xanh biểu lộ sự khủng khiếp vô biên.

Bầu không khí nặng trĩu đến ngạt thở.

Nhân vật máu tanh kỳ bí đột nhiên xuất hiện trong phòng của Võ Đường Chủ giữa buổi trưa này.

Qua lúc trấn tĩnh tinh thần, Thân Liệt vận công lên cánh tay cầm kiếm rồi há miệng định hô to.

Hắn toan báo động cho phía ngoài nghe thấy sẽ ủa vào bao vây Đình Hương và Đường Thế Dân lại.

Dù cho hắn có chết thì hai người này cũng khó mà thoát khỏi hang hùm. Nhưng trong khi Thân Liệt vừa há miệng chưa kịp kêu thì chợt thấy cánh tay của Đình Hương giở lên.

Một đạo chỉ phong màu đỏ bắn xẹt tới Thân Liệt nhanh hơn làn chớp trên mây.

Bịch!

Thanh âm vừa toan cất lên của Thân Liệt chợt tắt lịm đi trong bầu không khí nặng nề.

Thân hình hắn rung động một cái, máu đào từ nơi cổ họng phun ra thành vòi.

Sau đó Thân Liệt từ từ ngã xuống, cặp mắt mở trừng nhìn Đình Hương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Song hắn đã tắt thở rồi.

Vẫn như lần trước, Đình Hương thông thả dùng máu Thân Liệt viết lên tường! Đại Hành Quyết thủ sát!

Cuối cùng Đình Hương nhìn Đường Thế Dân tươi cười:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người lặng lẽ kéo bộ mặt giả hiệu Tôn Cang và Cổ Phụ trở lên như cũ rồi mở cửa ung dung tiến ra ngoài.

Sau khi ra khỏi Tổng đàn Đình Hương và Đường Thế Dân thì triển khinh công chạy mau như làn khói.

.....

Liên tiếp trong mấy hôm Lôi Bảo bị sát hại ba cao thủ thượng thặng làm khiếp đảm mọi người.

Dương Mộc Sum thấy tình thế quá nguy ngập có thể hãm dọa tới tính mạng của lão liền sai người tâm phúc sang Hỏa Bảo mời Dương Mộc Lâm qua trợ lực tiêu trừ Đại Hành Quyết.

Dương Mộc Lâm được tin liền khẩn cấp đi cùng hai vị khách khanh cao thâm tốt bụng qua tòa Lôi Bảo.

Lúc đó cũng vào buổi dương tà.

Dương Mộc Sum thấy mặt em mình lại có thêm hai đại cao thủ khách khanh thì mừng lắm.

Lão ta mời mọi người vào mật thất tổ bày mọi việc xảy ra rồi bàn định kế hoạch đối phó với Đại Hành Quyết.

Bởi lão nghĩ chắc thế nào Đại Hành Quyết cũng còn xông vào trong Lôi Bảo nữa chứ chẳng không.

Mọi mưu thâm cao kiến được Dương Mộc Sum đem áp dụng, giăng mắc lưới rập khắp nơi để chụp cho bằng được Đại Hành Quyết trừ hại cho giang hồ Hắc đạo.

Đêm xuống dần.

Trong Bảo khác hơn những đêm trước đèn đuốc thấy đều tắt sạch, bóng tối phủ trùm.

Chỉ trừ bên ngoài tường thành thì đèn đuốc sáng trưng có thể trông thấy xa mấy trăm trượng.

Làm vậy, theo Dương Mộc Sum có thể từ phía trong nhìn ra thấy đối phương dễ dàng, trong khi họ không sao nhận được những gì bên trong cả.

Như vậy hễ có kẻ địch tới là tự nhiên quần hùng sẽ hay biết ngay, ra tay đối phó.

Đêm thứ nhứt trôi qua.

Không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả.

Qua đêm thứ hai cũng thế.

Đến đêm thứ ba.

Bầu không khí trong Tổng đàn Lôi Bảo càng trầm nặng khác thường vì ai nấy đều nghĩ rằng trước sau nhân vật Đại Hành Quyết cũng hiện thân.

Hai hôm rồi không thấy hấn, có thể là đêm nay.

Canh một hết tới canh hai.

Qua đầu canh ba, chợt bọn cao thủ canh phòng ngoài cửa bảo nhận thấy một chiếc bóng đen thoáng vụt tới.

Chiếc bóng với thân thủ cao kỳ nếu không là Đại Hành Quyết thì còn là ai nữa.

Quần hùng đồng thanh hô to:

- Hấn kia rồi!

Có tới bốn cao thủ tay cầm thanh trường kiếm rượt theo chiếc bóng đen nọ.

Chiếc bóng đen chạy thêm chừng hai trăm trượng liền đáp xuống bãi cỏ xanh chờ bốn cao thủ.

Trong tay hấn cầm sẵn thanh trường kiếm lạnh người dưới ánh trăng khuya kỳ ảo.

Bốn tên cao thủ rượt tới phủ vây chiếc bóng đen nọ, coi lại thì đó là một gã văn sĩ trung niên.

Bộ mặt của gã văn sĩ này lạnh lùng không sao hiểu được những con xúc động của hấn.

Một trong bốn tên cao thủ thét hỏi:

- Ngươi là ai đây?

Người lạ mặt trung niên lạnh trầm:

- Đại Hành Quyết!

Bốn tên võ sĩ đồng thanh:

- Đại Hành Quyết!

Người văn sĩ trung niên cười khà:

- Đúng thế, ta là Đại Hành Quyết đây!

Trong loạt tiếng quát bốn tên võ sĩ đồng loạt tấn công người văn sĩ trung niên từ nhiều hướng.

Người văn sĩ trung niên cười ghê rợn:

- Ba tên nằm xuống đó cho ta.

Thanh trường kiếm của hấn huy động lên, chớp ra ánh sáng quái dị như tấm lưới tử vong.

Loạt tiếng ré thảm khốc nổi lên tại sân trường.

Sau khi đó bầu không khí lặng yên trở lại.

Đã thấy ba tên nằm dưới mặt cỏ, thấy đều bị thanh trường kiếm đâm thủng ngực máu tuôn lai láng.

Chúng giãy giụa mấy cái rồi tắt thở.

Bốn tên trong nháy mắt chỉ còn lại một tên.

Tên võ sĩ này run rẩy cả toàn thân, khiếp đảm nhìn cái chết của ba đồng bọn.

Hai chân của hắn như chôn chặt vào đất rồi không nhổ lên được nữa.

Người văn sĩ trung niên cười khà:

- Hãy nghe đây. Bản Đại Hành Quyết không cần phải giết người làm gì mau chạy trở về báo tin cùng Bảo Chủ của ngươi rằng ta ở tại đây chờ hắn đến nạp mình.

Tên võ sĩ mừng không kể xiết, chợt quay mình một cái rút đầu phóng đi mau.

Dường như hắn sợ người văn sĩ trung niên đối ú.

Tên võ sĩ chạy về một lúc đã thấy có trên năm mươi cao thủ từ bốn phương tám hướng ào ào tới phủ vây người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên nhìn bọn cao thủ Lôi Bảo rồi buông trầm:

- Sao Bảo Chủ bọn ngươi không tới đây nhập trận?

Đường chủ Lôi Bảo Ngô Minh xông lên:

- Ngươi là Đại Hành Quyết phải chăng?

Người văn sĩ trung niên gật gù:

- Quả đúng vậy!

Lão đường chủ trợn mắt:

- Chớ có nói láo. Đại Hành Quyết chỉ là một ả đàn bà, ngươi là ai sao dám mạo danh?

Người văn sĩ trung niên lạnh lùng:

- Ta là Đại Hành Quyết thứ hai.

Lão đường chủ sững sốt:

- Đại Hành Quyết thứ hai?

- Đúng vậy!

- Người nói lão, mượn lối cợt dọa người à?

- Nếu không tin thì hãy xông lên rồi sẽ rõ.

Lão đường chủ quát:

- Các ngươi hãy giết cho kỳ được tên đạo tặc này.

Năm mươi ngoài cao thủ Lôi Bảo đồng thanh hô to, rồi cùng lượt huy động võ khí tấn công vào người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên cười lớn:

- Đó là tại các ngươi muốn tìm lấy cái chết.

Thanh trường kiếm trong tay hắn chớp lên, ánh sáng như một màn lưới tử vong lập lòe.

Nhiều tiếng ré thê thảm nổi lên.

Còn lại mười mấy tên võ sĩ vì quá khiếp đảm trước lối kiếm pháp dị thường của người văn sĩ trung niên nên không dám xông lên nữa.

Bấy giờ người văn sĩ trung niên cười khà:

- Các ngươi đã chứng minh rồi đấy chứ. Hãy trở vào Bảo gọi Dương Mộc Sum ra đây cùng ta giao đấu, ta không muốn cảnh giết chóc này xảy ra thêm nữa.

Lão đường chủ nay đã cụt hết cánh tay máu ra quá nhiều, muốn ngắt xiủ tại trận, đâu còn sức lực và tinh thần tiếp tục cuộc giao tranh thêm nữa.

Lão cất tiếng khàn khàn hô tháo lui.

Người văn sĩ trung niên cười khà chấn động cả sân trường, vang ra làm rung rinh cành lá đủ biết công lực của hắn cao thâm đến bậc nào.

Hắn vẫn đứng yên một chỗ chờ đối phương tới.

Một lúc sau, từ phía Lôi Bảo xuất hiện hơn hai trăm chiếc bóng đến dẫn đầu là một đại cao thủ vóc dáng to lớn dị thường.

Đến gần cho thấy đó là Bảo Chủ Hỏa Bảo, Dương Mộc Lâm.

Kèm theo bên lão nhân này là hai lão khách khanh tóc bạc, râu dài, mặt đầy tử khí.

Hơn hai trăm cao thủ Lôi Bảo lần lượt tới bủa thành nhiều lớp vây chặt người văn sĩ trung niên lại.

Trước nhất Dương Mộc Lâm tiến lên nhìn qua người văn sĩ trung niên một cái buông trầm giọng:

- Người là Đại Hành Quyết thứ hai?

Người văn sĩ trung niên gật gù:

- Đúng vậy!

Dương Mộc Lâm trợn mắt:

- Người muốn gì?

- Lấy cái mạng già của Dương Mộc Sum để trả thù cho Phụng Hoàng trang chủ.

Bất giác, Dương Mộc Lâm tháo lùi hai bước:

- Bọn người có liên quan với lão Phụng Hoàng trang chủ như thế nào?

- Điều này người không cần biết. Có điều hãy bảo lão Dương Mộc Sum ra đây chịu chết trước, rồi sau đó tới Hỏa Bảo của người.

Dương Mộc Lâm nổi giận lời đình quát to tựa sấm:

- Đạo tặc người không còn muốn sống nữa đó sao?

Hai vị khách khanh lắc mình tới, tay cầm thanh bảo kiếm cổ xưa tỏa ánh sáng lạnh ngời quát:

- Bảo Chủ hãy nghỉ tay, để tiểu tử này bọn tại hạ trị tội.

Rồi cả hai song song tiến tới trước mặt người văn sĩ trung niên kia.

Người văn sĩ trung niên cười khà:

- Hãy báo danh hiệu, bình sinh ta không giết những kẻ vô can!

Lão khách khanh bên trái, lạnh trầm xuống:

- Lão phu Tiêu Điều Tử, còn sư đệ Ngọa Long Nhân. Tiểu tử nay người đã biết hai anh em ta rồi thì phải chết.

Người văn sĩ trung niên cười khà:

- Cũng chưa hẳn như thế, trái lại, nơi đây chính lại là mộ tràng của hai người.

Tiêu Điều Tử và Ngọa Long Nhân giận dữ đồng thét:

- Hãy nằm xuống!

Cặp cổ kiếm đồng lượt huy động đưa ra liên tiếp mười hai chiêu cực kỳ hiểm độc.

Một tấm lưới tử vong lạnh lùng chụp lấy người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên trở ra loạt cười ghê rợn, đồng thời cánh tay cầm kiếm của hắn giở lên.

Cử chỉ giở kiếm của hắn trông hết sức nhẹ nhàng, thông thả như đùa cợt vậy.

Một tiếng nổ vang rền, hàng ngàn tia sáng chớp lên rồi tắt liền, sân trường náo động một lúc.

Trong đó có hai tiếng ré lồng lộng nổi lên, hai thân hình bay vút ra ngoài rớt trở xuống.

Huych... huych...

Hai người té nằm dưới mặt cỏ xanh, gượng dậy hết nổi.

Một trong hai người này tắt thở tại trận.

Người còn lại bị thương rất nặng, vì bị chặt đứt hết cánh tay bên phải khiến thanh trường kiếm văng đi xa lắc.

Người chết là Ngọa Long Nhân còn người bị thương kia chính thật Tiều Điều Tử.

Riêng gã trung niên văn sĩ vẫn còn đứng trơ trơ giữa sân tràng chưa thấy hề hắn chi hết.

Hắn đã thu hồi thanh cổ kiếm đứng uy nghi như pho tượng thiên thần. Dương Mộc Lâm nhận qua tình hình này bất giác run sợ trong lòng khôn tả.

Bấy giờ lão ta mới biết nhân vật đang đứng trước mặt mình là một cao thủ bậc nhất trong chốn giang hồ.

Nên lão khiếp quá chưa có phản ứng chi hết, cứ hết nhìn cái tử thi của Ngọa Long Nhân đến ngó qua Tiều Điều Tử đang loạng choạng đứng lên ôm vai đầm máu quần quai.

Dương Mộc Lâm buông trầm:

- Các ngươi hãy đưa Tiều đại hiệp trở lại Tổng đàn cho mau.

Hai tên võ sĩ vâng dạ rồi tiến tới dìu lấy Tiều Điều Tử rời khỏi sân trường đi về hướng Tổng đàn Lôi Bảo.

Sân trường im lặng một chập.

Người văn sĩ trung niên cười khà:

- Dương Mộc Lâm, nay ngươi hãy mau mau trở lại Tổng đàn gọi lão Dương Mộc Sum ra đây đền tội ác năm xưa, đừng để những kẻ vô tội bị chết oan như thế nữa.

Dương Mộc Lâm dù sao cũng là một nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, đâu có thể để danh dự của mình bị nhục nhã như vậy được, lão nổi giận quát to:

- Chẳng quản ngươi có đúng là Đại Hành Quyết hay không, giờ lão phu quyết moi lấy tim ngươi trả thù cho mọi người.

Hai cánh tay áo rộng của lão nhân hất lên một cái.

Lập tức quần hùng từ tám hướng chực sẵn này giờ phóng vào bao vây người văn sĩ trung niên vào chính giữa.

Trong tay bọn cao thủ đã cầm sẵn vũ khí, sẵn sàng tấn công vào người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên quét cặp mắt sáng ngời qua quần hùng một lượt rồi trầm giọng xuống:

- Bọn ngươi là những kẻ vô can, vậy hãy tự lượng lấy sức mình. Cái chết của lão kia là tấm gương sáng cho các ngươi đó.

Quần hùng vốn đã khiếp sợ trước lối kiếm pháp kỳ dị của người văn sĩ trung niên, song vì có mệnh lệnh của Dương Mộc Lâm không một ai dám tháo lui, nên không nhúc nhích.

Dương Mộc Lâm quát to sấm:

- Hãy giết cho bằng được tên này cho bản tọa.

Một loạt tiếng thét chấn động, tức thì hàng trăm làn sáng của vũ khí chụp tới người văn sĩ trung niên.

Trận chiến trở nên vô cùng ác liệt, hỗn loạn lên như bãi sa trường.

Tiếng binh khí va chạm ghê rợn, hòa lẫn tiếng quát tháo kinh hồn, tiếp theo trong đó lại có tiếng rú thảm khốc nữa.

Trăng soi vàng vạc.

Gió thổi ù ù.

Tử khí tràn lan.

Một chạp khá lâu, chừng uống cạn hai tuần trà.

Sân trường chợt ngưng đọng trở lại.

Người văn sĩ trung niên mặt không đổi sắc, tay vẫn nắm chặt thanh trường kiếm ngấp ngồi dưới bóng trắng trông ghê rợn vô cùng.

Lão Bảo Chủ Hỏa Bảo thì hình như quá khiếp đảm đứng yên trố mắt nhìn tử thi rồi nhìn lại người văn sĩ trung niên.

Lão chưa biết phải phản ứng thế nào, có nên ra lệnh đánh nữa hay là không.

Nếu đánh nữa chỉ trong một lúc là toàn thể thủ hạ sẽ không còn một mạng trở về.

Song nếu tháo lui, thì cái thanh danh của Hỏa Bảo từ nay sẽ tiêu tan thành mây khói.

Ngày mai họ đồn đãi ra chốn giang hồ, lão còn dám ngó mặt bất cứ một ai nữa.

Cho nên Dương Mộc Lâm đang trong tình trạng tấn thối lưỡng nan.

Giữa giờ phút nặng trềm ngạt thở đó.

Thình lình một chiếc bóng từ xa phóng tới sân trường.

Chiếc bóng ngưng lại cho thấy đó là người đàn bà thần bí.

Người văn sĩ trung niên day qua:

- Thế nào?

Người đàn bà thần bí trầm giọng:

- Đã xong rồi!

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Hai chiếc bóng lắc lư thân mình vài cái đã mất hút trong khu rừng già trẫm mặc.

Bấy giờ Dương Mộc Lâm mới lấy lại sự bình tĩnh, hô to:

- Các người hãy rút lui.

Cả bọn cùng trở về Lôi Bảo.

Vừa tới cửa Bảo, đã thấy một tên võ sĩ phóng ra dáng điệu hấp tấp.

Dương Mộc Lâm chặn lại quát:

- Có chuyện gì?

Tên võ sĩ đứng lại, vừa thở hào hển, vừa cung tay:

- Bẩm lão tiền bối... Bảo Chủ...

Dương Mộc Lâm giật mình:

- Bảo Chủ thế nào?

- Bảo Chủ đã... chết rồi!

Dương Mộc Lâm kêu trời một tiếng phóng ngay vào trong Lôi Bảo.

Lão đến một tòa mật thất của Dương Mộc Sum thì thấy quần hùng đang tề tựu đông đủ cả rồi.

Mọi người thấy Dương Mộc Lâm trở về dạt con đường cho lão ta tiến vào trong.

Dương Mộc Lâm đưa mắt nhìn thì thấy Dương Mộc Sum đang nằm dưới đất máu me đầy mình, chảy đọng thành vũng.

Nơi cuống cổ của lão nhân bị soi thủng một lỗ bằng ngón tay giống như các nạn nhân trước đây.

Hiển nhiên lão đã chết từ lâu rồi.

Nhìn lên trên tường lại thấy cây quái lệnh khủng bố và hàng chữ máu khiếp người:

Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng.

Quả thật khiếp người.

Nhân vật khủng bố máu tanh làm thế nào để lọt vào trong Bảo hạ sát Dương Mộc Sum?

Số là trước đó Đinh Hương đã bàn với Đường Thế Dân kế hoạch hạ sát lão Dương Mộc Sum.

Nàng bảo chàng hóa trang thành gã trung niên văn sĩ, tới dẫn dụ bọn cao thủ Lôi Bảo đến sân cỏ rộng kia đánh nhau, và giết chết một số để thi hành kế diệu hổ ly sơn.

Quả nhiên khi thấy thuộc hạ bị giết và hay tin tại khu rừng có nhân vật Đại Hành Quyết Dương Mộc Sum phái lão đường chủ kéo năm mươi cao thủ đến bao vây.

Song lão đường chủ bị thanh kiếm của Đường Thế Dân gây thương tích và giết hại hơn phân nửa, phải chạy trở về báo tin nhân vật Đại Hành Quyết đang gọi đích danh Bảo Chủ giao chiến với hắn.

Dương Mộc Sum nổi giận toan kéo đại đội cao thủ tới quyết chiến cùng nhân vật Đại Hành Quyết một phen, nhưng Dương Mộc Lâm đã ngăn lại.

Lão ta cùng đi với hai lão khách khanh và trên hai trăm cao thủ võ công cao cường.

Còn Dương Mộc Sum thì ở tại Tổng đàn cố thủ không ra ngoài.

Cũng vì sự sơ hở đó, Đinh Hương đã lọt vào trong một cách dễ dàng, và tiến vào mặt thất.

Nàng giết luôn mười hai tên võ sĩ cao thủ, vút thây vào chỗ kín rồi thông thả bước vô.

Dương Mộc Sum đang ngồi uống rượu, chợt thấy có kẻ lạ mặt tiến vào thì thẳng thốt.

Lão đứng phắt dậy tuốt thanh bảo kiếm cầm tay, quát hỏi:

- Người là ai?

Đinh Hương chưa vội đáp lời đúng cách Dương Mộc Sum chùng một trượng rồi đáp lạnh lùng:

- Đại Hành Quyết!

Dương Mộc Sum sững sốt cả người, toàn thân khe khẽ run lên khi nghe đối phương thốt ra câu này.

Nhân vật khủng bố máu tanh chấn động võ lâm từ bấy nhiều lâu nay thân thủ như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi nay đột nhiên xuất hiện trước mặt lão.

Làm cho Dương Mộc Sum không khiếp đảm lẫn kinh hoàng đến cực độ sao được.

Sau đó một lúc, Dương Mộc Sum dần dần chấn chỉnh lại tinh thần, thần sắc bớt tái xanh.

Nhờ lão ta thấy nhân vật trước mắt mình chỉ là một ả đàn bà mảnh mai nên vững tinh thần trở lại.

Lão cảm thấy không đến nỗi phải ghê sợ như tiếng tăm lẫy lừng như từ xưa đến giờ.

Đi nhiên lúc đó Đinh Hương đã cải trang thành một người đàn bà thần bí bịt mặt rồi.

Qua phút trấn tĩnh, Dương Mộc Sum buông trầm:

- Người chính thật là Đại Hành Quyết?

Đinh Hương gật đầu:

- Quả đúng vậy!
- Người tìm ta để làm gì?
- Lấy cái mạng già của người báo thù cho một gia trang.
- Gia trang nào?
- Phụng Hoàng trang.

Dương Mộc Sum giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh:

- Người thuộc hạng người gì của Phụng Hoàng trang chủ?
- Là chỗ chí thân của ta.
- Chí thân cách nào?
- Điều này người không cần phải biết, sau khi thác xuống suối vàng rồi tự người sẽ hay.

Dương Mộc Sum thịnh nộ:

- Chớ có nhiều lời khoát lác, chỉ sợ e người không làm nổi chuyện này.

Đinh Hương lạnh như băng hà:

- Nổi hay không người ra chiều trước rồi sẽ rõ.

Dương Mộc Sum hừ lạnh lẽ, rồi từ từ giở thanh trường kiếm lên, vận công thủ thế.

Lão ta định hô hộ vệ chạy vào tiếp ứng, thì Đinh Hương đã cười:

- Vô ích. Người chớ có kêu la làm gì, mười hai tên ma đạo gác cửa đã bị ta giết sạch cả rồi.

Thân hình của Dương Mộc Sum chấn động lên.

Vì mười hai tên võ sĩ hộ vệ trong ngoài cho lão nhân là những cao thủ hữu hạng trong Bảo, nay đồng loạt chết trong tay đối phương mà chẳng nghe kêu la chi hết, đủ chứng tỏ thân thủ của đối phương cao thâm đến mức độ quỷ thần run sợ rồi.

Đinh Hương tiếp:

- Hãy ra chiều, bằng không sẽ muộn.

Dương Mộc Sum nghĩ có kêu la cũng chẳng ích lợi gì, lời nói của đối phương quả thật không sai.

Trong cảnh ngộ này lão ta chỉ biết lấy tài nghệ của mình, bảo tồn tánh mạng mà thôi.

Cho nên Dương Mộc Sum vận đủ mười hai thành công lực lên thanh bảo kiếm rồi lệ làng đưa chiều.

Chiều kiếm của Dương Mộc Sum đưa ra lệ như làn chớp, quái dị vô cùng quả là chiều hiểm độc.

Lão ta tự biết nếu hôm nay trong vòng vài chiều không thắng nổi đối phương là vong mạng tại tràng.

Nếu Dương Mộc Sum sử dụng chiều tuyệt truyền của tổ phụ mà ít khi nào lão dùng tới nó.

Cũng trong lúc đó.

Đinh Hương cười ghê rợn:

- Nằm xuống đó cho ta.

Ngọc chuông của nàng giở lên xòe ra năm ngón vồ tới phía trước một cái. Lập tức làn sáng màu đỏ như máu châu bắn xẹt tới cuống cổ Dương Mộc Sum mau không thể tưởng tượng.

Làn sáng chớp cái đã tới nơi rồi.

Cho nên dù đối phương có trông thấy cũng không thể nào lẩn tránh hay chống đỡ kịp.

Có tiếng rú thảm thiết nổi lên từ cửa miệng của Dương Mộc Sum.

Thanh trường kiếm trong tay lão ném vút đi xa cắm vào chiếc tủ gỗ.

Một làn máu đỏ từ nơi cổ họng của Dương Mộc Sum phun ra thành vòi.

Thân hình lão từ từ ngã xuống, rồi tắt thở.

Đinh Hương giết chết Dương Mộc Sum rồi, viết dòng chữ máu trên tường và cắm cây quái lệnh như thường lệ. Sau đó lệ làng trở ra ngoài giữa lúc trong Tổng đàn còn hỗn loạn, vì được tin số cao thủ bị giết ngoài khu rừng càng lúc càng nhiều.

Bọn chúng lo tăng viện để bao vây người văn sĩ trung niên tức Đường Thế Dân nên trong Bảo có nhiều sơ hở.

Do đó Đinh Hương lọt ra ngoài như chỗ không người, rồi dùng thuật khinh công chạy mau tới khu rừng.

Nàng và Đường Thế Dân bỏ đi luôn.

Lúc bấy giờ.

Dương Mộc Lâm chỉ còn biết chôn cất Dương Mộc Sum, rồi trở về Hỏa Bảo gấp rút để xem tình hình.

Vì lão ta hiểu sau Lôi Bảo là tới lượt Hỏa Bảo không thể nào tránh khỏi được.

Cái tin Lôi Bảo Chủ Dương Mộc Sum bị hại trong tay Đại Hành Quyết chẳng bao lâu truyền ra khắp chốn giang hồ.

Quần hùng cả thấy đều khiếp đảm bay hồn vì hành thủ khủng bố và thần bí của Đại Hành Quyết.

Nhứt là võ công của nhân vật khủng bố quả quý thần không lường nổi.

Giang hồ đều nơm nớp lo sợ tai vạ sẽ đến cho mình.

Bởi vì thực sự họ không hiểu căn nguyên của chuyện giết người thảm khốc của Đại Hành Quyết.

Họ có rõ đâu nhân vật khủng bố máu tanh kia chỉ sát hại những người mà năm xưa từng nhúng tay vào máu Phụng Hoàng trang thôi.

Ngoài ra những kẻ vô can đều không đá động tới.

Mà bọn giang hồ chỉ nghĩ rằng, nhân vật Đại Hành Quyết là kẻ khát máu, gặp ai giết nấy trong chốn giang hồ.

Vì vậy họ phập phồng, hồi hộp cả đêm lẫn ngày tai vạ biết đâu lại sẽ tới cho mình.

oOo

Mấy hôm rồi Hỏa Bảo được canh phòng hết sức nghiêm mật.

Phía ngoài vòng thành có tới hai trăm cao thủ ám khí sẵn sàng ẩn núp từ trong những xó tối canh gác.

Bên trong từng đội võ sĩ đi tuần chung quanh bảo không ngớt.

Mỗi góc tường Đông, Tây, Nam, Bắc đều có một trạm canh, mỗi phiên có bốn tên cao thủ ngồi trên cao nhìn xuống.

Khác hơn Lôi Bảo, trong vòng thành Hỏa Bảo bao trùm bóng tối không có một ánh đèn.

Luôn cả phía trong Bảo cũng không có thấp đèn, toàn thể chìm trong u tối mịt mờ.

Cho nên từ xa tới đối phương sẽ không biết bọn cao thủ trong Hỏa Bảo đang canh gác chỗ nào mà đề phòng.

Đây là một trận địa hiểm độc mà các đại cao thủ thượng thặng võ lâm mới biết dùng lối đó.

Về tung tích của Dương Mộc Lâm từ mấy hôm rồi vẫn bật chẳng có một ai hay biết chi hết.

Chẳng hiểu lão ta còn ở trong Bảo hay đã âm thầm rời khỏi đi ẩn náu chỗ bí mật nào.

Luôn cả quần hùng trong Hỏa Bảo cũng không một ai biết về chuyện này.

Hàng ngày họ chỉ tuân theo lệnh của vị Đại thống lãnh mà thôi.

Hỏa Bảo hiện giờ có bốn vị cao cấp nhất. Đó là:

"Đại thống lãnh Bạch Tường Hạo.

"Đại hộ trì Nhạc Tấn.

"Đại hành đạo Thượng Đăng.

"Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng.

Bốn nhân vật này quản đốc toàn bộ trong tòa Hỏa Bảo, phối hợp với những cao thủ vô cùng chặt chẽ.

Năm ngày rồi vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Qua ngày thứ sáu, trời vừa mờ tối thì một chiếc bóng từ xa bắn vào trong Hỏa Bảo lẹ như làn khói lam.

Quần hùng hô to:

- Hấn đến kia rồi!

Tiếng hét la, cùng tiếng đại đồng chung nổi lên báo động ra xa năm dặm vẫn còn nghe. Các cao thủ canh phòng trong những xó tối đều phóng tới tìm bao vây chiếc bóng đen đó.

Song lạ thay chiếc bóng vừa xuất hiện như làn khói, thì cũng vừa tiêu tan đi.

Chẳng hiểu hấn bỏ chạy đi ngã nào.

Quần hùng trong Hỏa Bảo đổ xô đi tìm hoài vẫn không sao phát giác ra tung tích hấn.

Trong Hỏa Bảo náo động cả giờ vẫn chưa yên.

Mọi người đều khiếp sợ vì màn đêm cứ đến dần, bóng tối phủ trùm xuống cảnh vật sự khủng bố càng gia tăng.

Bọn họ cố hết sức tìm cho ra chiếc bóng song vẫn tuyệt vọng. Khắp nơi không thấy hấn đâu cả.

Hơn lại, chiếc bóng chợt đến rồi chợt tiêu tan như làn khói quần hùng không thể nào định hướng cho được.

Canh một đã tới.

Bầu không khí trong Hỏa Bảo trầm nặng vô cùng.

Trong ngoài đều không có đèn, nên bóng tối phủ trùm một cách khiếp sợ hoang mang.

Nếu như những hôm trước thì quần hùng không lấy gì làm lo lắng bởi mọi người đều canh phòng nghiêm mật chờ đợi đối phương từ ngoài vào.

Song hôm nay vì chiếc bóng xuất hiện rồi tiêu tan không hiểu hấn còn trong Bảo hay chạy thoát đi rồi nên gây sự sợ hãi cho quần hùng không giây phút nào yên.

Vì họ không hiểu chiếc bóng kia đúng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hay không.

Nếu đúng là Đại Hành Quyết vào Bảo rồi mất tích một cách bí mật như thế quả là tai vạ tày trời.

Bởi biết đâu Đại Hành Quyết không lẫn quất đầu đó chờ dịp tốt ra tay hạ sát những người nào hấn đã định.

Canh hai đến!

Chưa thấy có động tĩnh gì xảy ra.

Toàn bảo lặng phất trong bầu không khí khẩn trương tang tóc.

Quần hùng không dám rời chỗ núp, cũng không một ai dám thở mạnh vì hồi hộp lo âu.

Canh ba vừa điểm dứt.

Thình lình quần hùng trông thấy từ góc tường phía Bắc có một làn sáng màu xanh bắn xẹt lên không trung.

Làn sáng giống như vì sao lớn xẹt lên cao chừng hai mươi trượng phát nổ bùng ra.

Hàng ngàn tia sáng màu xanh túa ra tứ phía rớt từ từ trở xuống.

Thanh châu quả!

Đúng vậy làn sáng kia chính thật là Thanh châu quả chẳng hiểu ai đó vừa bắn lên trời.

Hiển nhiên đây là mặt hiệu của nhân vật nào đó.

Quần hùng trong Hỏa Bảo ẩn núp trong bóng tối thấy làn sáng Thanh châu quả vọt lên trụ hình trên cao rồi túa ra như cái chổi ngọc thì ngẩng lên nhìn kỹ.

Mọi người chưa hiểu ra làm sao cả.

Họ hỏi nhau thì thậm có biết đó là dấu hiệu gì không, song cũng chẳng một ai rõ được.

Làn sáng màu xanh trụ hình trên không thật lâu rồi từ từ tắt lịm đi.

Quần hùng hãy còn bàng hoàng vì đóm Thanh châu quả thì thành linh đột biến diễn ra.

Có tiếng rú thê thảm vừa nổi lên trong Bảo.

Quần hùng kinh hãi nhốn nháo cả lên.

Họ chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra và cũng không biết phải nên đối phó cách nào.

Hơn nữa họ chưa được lệnh Đại thống lãnh nên chưa dám ra tay tự hành động.

Chợt một tên võ sĩ chạy tới hải hùng la lên:

- Đại thống lãnh. Ngài...

Quần hùng hốt hải:

- Đại thống lãnh thế nào?

- Đại thống lãnh... lâm nguy.

Mọi người đồng thanh:

- Hãy vào trong cho mau.

Quần hùng chạy vào trong Bảo.

Tức thì đèn đuốc cháy sáng lên.

Chỉ thấy dưới đất một tử thi nằm sóng suột máu me nhuộm khắp cả thân mình.

Quần hùng lấy đèn soi kỹ thì không ai khác hơn là Đại thống lãnh Bạch Tường Hạo chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Nơi cuống họng của lão ta bị soi thủng, máu tuôn ra rờn rờn chảy xuống đất.

Cặp mắt của Bạch Tường Hạo còn mở trừng trừng, như linh hồn còn vương vít trên cõi đời.

Trên vách tường một hàng chữ máu đỏ lôm: Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng.

Cả ba người Đại hộ trì Nhạc Tấn, Đại hành đạo Thượng Đăng và Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng thấy đều có mặt.

Họ được tin Đại thống lãnh lâm nạn liền đến nơi tức khắc để quan sát tình hình.

Cả ba lão đều sửng sốt trước cái chết của đồng bọn.

Quả thật là ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Vì bố phòng nghiêm mật như thế mà Đại Hành Quyết vẫn có cách lọt vào đây ra tay giết người.

Sực nhớ một điều, Cù Tôn Trùng nói:

- Chư vị lão huynh, chính vì đóm Thanh châu quả kia nên Đại thống lãnh mới bị giết.

Hai vị lão nhân trở mặt:

- Cách thức như thế nào?

Giọng nói của Cù Tôn Trùng buông trầm xuống:

- Hẳn bắn trái châu lên trời, soi sáng treo lơ lửng thật lâu, để gọi sự tò mò hiếu kỳ của chúng ta, cùng ngẩng đầu lên nhìn đóm sáng, quên đi sự canh phòng cẩn mật, thừa cơ hội đó hấn chui vào trong Bảo và... như đã xảy ra.

Hai lão nhân kia đồng hô lên một tiếng kinh dị.

Đại hộ trì Nhạc Tấn run giọng:

- Rất chí lý. Tền khủng bố Đại Hành Quyết đã lọt vào đây do cách đó chứ chẳng còn gì nữa.

Đại hành đạo Thượng Đăng tiếp:

- Nhân vật Đại Hành Quyết võ công cao thâm tốt bụng, mà lại nhiều quỷ kế làm thế nào chúng ta đo lường trước được mà đề phòng. Vậy thì kể từ đêm mai chúng ta phải bố trí chặt chẽ lại hơn xem có hiệu quả gì không.

Ba người bàn tán một hồi, rồi sai khiến bọn thủ hạ đưa thi thể Đại thống lĩnh Bạch Tường Hạo qua nghĩa đường, rồi trở ra ngoài chia nhau điều khiển quân hùng canh phòng cẩn mật.

Suốt đêm đó Nhạc Tấn, Thượng Đẳng và Cù Tôn Trùng không hề chớp mắt vì sợ nhân vật Đại Hành Quyết quay lại khủng bố lần nữa.

Cho đến khi trời gần sáng thì ba người mới chia tay, ai trở về phòng nấy để còn nghỉ ngơi.

Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng trở về tới phòng mình, cảm nghe trong mình mệt nhọc liền gọi nữ tỳ đem trà ra giải lao.

Một lát ả nữ tỳ bưng bình trà lên, đặt trên bàn, rồi rót ra một chung liếc mắt nhìn Cù Tôn Trùng cười tình tứ:

- Mời Đại chấp pháp uống chung trà.

Cù Tôn Trùng thấy có hơi lạ tưởng rằng hôm nay ả nữ tỳ có chuyện gì vui nên hỏi:

- Xuân Lan. Người có chuyện gì vui mà cười như vậy?

Ả nữ tỳ lại gần Cù Tôn Trùng cất giọng thanh tao:

- Đại chấp pháp. Chưa hay chuyện gì sao?

- Là chuyện gì đây?

Ả nữ tỳ trừng mắt đẹp:

- Tai vạ sắp xảy đến cho Đại chấp pháp rồi.

Cù Tôn Trùng giật mình:

- Người bảo sao? Tai vạ sắp đến cho bản tọa à?

- Đúng như vậy!

- Tại sao người biết?

- Vì nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đã có mặt nơi này.

Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng phất lên sững sốt nhìn ả nữ tỳ một chập trong lòng phát sinh nghi ngờ.

Lão quét cặp mắt sáng ngời nhìn chung quanh trên dưới như tìm bóng nhân vật khủng bố máu tanh.

Giây lâu lão Đại chấp pháp ngó thẳng vào mặt ả nữ tỳ:

- Xuân Lan. Do đâu ngươi lại biết được nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đang có mặt nơi này?

Ả nữ tỳ cười thần bí, chợt đổi giọng:

- Cù Tôn Trùng, nay mạng ngươi coi như đã hỏng rồi. Có lời gì trắng trời hãy nói mau, kéo không còn kịp nữa.

Cù Tôn Trùng kinh hãi, trợn mắt nhìn nữ tỳ Xuân Lan:

- Xuân Lan. Ngươi điên rồi à. Tại sao...

Ả nữ tỳ cười lạnh lẽo:

- Chớ có hàm hồ. Cù Tôn Trùng. Hãy nhìn kỹ đây thì sẽ rõ.

Vừa nói ả nữ tỳ vừa đưa tay lên mặt kéo nhẹ một cái.

Bộ mặt ả nữ tỳ Xuân Lan biến mất, nhường cho một bộ mặt khác lạ lùng nhưng quen thuộc.

Đại Hành Quyết!

Thật vậy, chính Đinh Hương đã lọt vào hạ sát lão Đại thống lãnh, rồi lại vào mặt thất của Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng.

Nàng điểm huyết ả nữ tỳ Xuân Lan bỏ vào một xô tối, rồi cải trang thành Xuân Lan giống như giọt nước.

Do đó Cù Tôn Trùng không tài nào nhận rõ được đối phương đã lọt vào gian mật thất của hắn.

Nên hắn không có chút nào phòng bị cả.

Lại nữa, sau cái chết của Đại thống lãnh rồi, canh phòng cho tới gần sáng không thấy gì, mọi người định ninh nhân vật Đại Hành Quyết giờ đã cao bay xa chạy rồi.

Có thể cho tới mãi đêm mai hắn mới trở lại Bảo tiếp tục thi hành thủ đoạn hiểm độc.

Nào ngờ lần này có khác.

Nhân vật Đại Hành Quyết lại còn ẩn núp trong Bảo để giả dạng nữ tỳ Xuân Lan.

Cù Tôn Trùng đã biết rõ mọi sự, mồ hôi trên trán của lão đổ ra lổm đổm như tắm mưa.

Thần sắc lão tái xanh như chàm, cặp mắt chớp lên những tia sợ hãi lẫn kinh dị vô cùng.

Tuy vậy, từ trước tới nay chỉ nghe danh tiếng lẫy lừng Đại Hành Quyết chứ lão ta cũng chưa gặp lần nào.

Và cũng không một ai biết rõ bộ mặt thật Đại Hành Quyết ra sao cả.

Chỉ vì mỗi lần Đinh Hương xuất hiện ra tay đối phương vừa biết thì hồn bước vào quỷ môn quan.

Cho nên những nạn nhân đâu còn sống thuật lại hình dáng, thủ đoạn của Đại Hành Quyết.

Cù Tôn Trùng cũng thế. Lão đã hiểu đó là nhân vật gì rồi, nhưng vẫn nghiến răng hỏi:

- Tặc nữ, người chính thật là ai?

Đinh Hương trầm lạnh:

- Đại Hành Quyết!

Soạt!

Tức thì Cù Tôn Trùng tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đưa lên ngang ngực vận công.

Đinh Hương cười khà:

- Cù Tôn Trùng, hôm nay tánh mạng của người coi như đã tận rồi, dù có gắng gượng cũng không làm sao được.

Song trước khi chết, ta cũng cần cho người biết rõ nguyên nhân.

- Nguyên nhân thế nào?

Giọng nói của Cù Tôn Trùng tuy sang sảng nhưng đã có hơi run vì hấn tự biết đối phương võ công cao thâm quỷ thần khôn lường một mình lão thật khó mà chống lại.

Đinh Hương cắn chặt hai hàm răng, thốt căm hờn:

- Người phải chết vì năm xưa người đã nhúng tay trong trận huyết sát Phụng Hoàng trang.

Cù Tôn Trùng à lên một tiếng:

- Thế ra người định báo thù cho lão Phụng Hoàng đạo tặc ấy hay sao?

Đinh Hương trừng đôi mắt đẹp nhưng sát khí lẫy lừng:

- Cầm mồm lại. Nay ngươi đã biết rõ nội tình rồi thì hãy nằm yên xuống đó.

Cánh tay trắng như ngà ngọc của nàng giơ lên.

Năm ngón chỉ nõn nà giương ra nháy mắt đã thấy đỏ vòi tợ máu.

Cù Tôn Trùng vốn là một tay lịch lãm giang hồ, thấy lối công phu này kinh hãi kêu lên:

- Thiên La Tử!

Đinh Hương nghiêng răng kèn kẹt:

- Đúng vậy. Kẻ nào đã thấy Thiên La Tử là coi như định số đã an bài. Hãy nằm xuống.

Cù Tôn Trùng quát to:

- Bọn bây đâu!

Mồm vừa quát báo động, thanh trường kiếm trong tay lão ta cũng vừa thi triển chiêu hiểm độc.

Nhưng đã chậm mất rồi!

Làn sáng đỏ vòi Thiên La Tử đã bắn tới Cù Tôn Trùng.

Bịch!

Một tiếng ré lồng lộng trong gian mật thất.

Thân hình to lớn của Cù Tôn Trùng vọt lên cao rồi rơi trở xuống như cánh diều đứt dây.

Huych!

Sau mấy cái giãy giụa Cù Tôn Trùng im đi.

Phía ngoài có tiếng xôn xao.

Bọn cao thủ Hỏa Bảo vừa báo động với nhau.

Đinh Hương khẩn cấp viết dòng chữ máu trên tường, không quên cắm cây quai lệnh rồi phóng ra ngoài.

Vừa thấy tên võ sĩ chạy tới, Đinh Hương bắn ra hai đạo chỉ phong giết chết, rồi phóng đi như làn khói.

Quần hùng la hét chấn động, vừa toan đuổi theo Đinh Hương thì bóng nàng đã mất hút bên ngoài.

Một số rượt theo ngoài năm dặm song nhân vật Đại Hạng Quyết đã biệt dạng rồi đầu không rõ.

Bọn chúng chỉ còn biết trở về Tổng đàn lo chuyện an táng lão Đại chấp pháp mà thôi.

Đinh Hương chạy một đỏi vào cánh rừng, tìm nơi kín đáo hóa trang lại một thiếu nữ bình thường xinh đẹp cực kỳ, rồi trở ra quan lộ về khách điếm.

Về đến nơi nàng đã thấy Đường Thế Dân có mặt tại phòng lâu rồi.

Chàng cười bảo:

- Hiền muội tài tình thật. Chỉ trong đêm đã trừ xong hai lão đại ma đầu, thật là nữ trung hào kiệt.

Đinh Hương cười:

- Đại ca quá khen ngợi, nếu không có đại ca giúp sức bắn Thanh châu quả thì tiểu muội làm thế nào lọt vào trong Bảo được để thi hành sứ mạng.

Hai người nhìn nhau cười.

Đường Thế Dân nói:

- Hiền muội đã thức trọn đêm nay, thấy cũng nên nghỉ ngơi, rồi sau đó sẽ định liệu.

Đinh Hương khen phải trở về phòng thay áo quần lên nằm nghỉ.

Trưa đó nàng thức dậy. Hai người đến tử điếm dùng cơm, xong lại trở về phòng.

Chiều lại, Đường Thế Dân hỏi Đinh Hương:

- Đêm nay hiền muội trừ tính thế nào đây?

Ngẫm nghĩ giây lâu, Đinh Hương kề miệng vào tai Đường Thế Dân thì thầm một lúc.

Chỉ thấy Đường Thế Dân gật đầu liên tiếp.

oOo

Đám tang của hai vị Đại thống lãnh và Đại chấp pháp được cử hành một lúc.

Cuộc tang ma này vì trong tình hình quá khẩn trương nên được hai lão Nhạc Tấn và Thượng Đẳng tổ chức rất đơn giản.

Ngoài bọn đạo tỳ khiêng cỗ quan tài chỉ có chừng năm mươi cao thủ đưa linh cữu ra mộ địa mà thôi.

Mộ địa ở phía sau Tổng đàn Hỏa Bảo cách chừng một dặm, tiếp đó là khu rừng già. Hai lão Nhạc Tấn và Thượng Đẳng không đi theo đám tang, chỉ ở trong Tổng đàn. Chỉ vì hai lão sợ có điều sơ suất nên không dám vắng mặt trong giờ phút quá nghiêm trọng này.

Đám tang xong xuôi thì trời đã xế chiều.

Bọn người trong Hỏa Bảo trở về Tổng đàn phục lệnh.

Họ đưa hai cỗ xe tang lăn bánh trên con đường sơn đạo gập ghềnh.

Hai cỗ xe tang trong phủ màn đen, phía ngoài viền trắng, chính là quan tài đặt trong đó.

Trong khi hai cỗ xe tang do bốn con tuấn mã kéo đi quanh qua một cây rậm rạp thành linh bốn thú vật hí lên dựng tám vó.

Quần hùng kinh hãi tưởng có chuyện gì xảy ra bu quanh lại bốn con ngựa xem kỹ.

Chẳng thấy gì lạ cả.

Mọi người tưởng bốn con tuấn mã đang chạy trông thấy thú dữ nên có cử chỉ đó nên rồi thôi.

Sự thật, đương khi đoàn người ngựa quanh khúc queo thì có hai chiếc bóng nhanh như quỷ mị từ trong rừng phóng vào cỗ xe tang.

Mấy con ngựa ngó thấy nên hoảng hồn dừng vó liền và la hí om sòm.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, không một cao thủ nào nhận ra được.

Cho nên họ vẫn trở về Tổng đàn một cách thần nhiên, và câu chuyện nhỏ nhất không được kể lại.

Trời tối dần.

Đêm nay trong Bảo chỉ còn hai lão cao thủ Thượng Đẳng và Nhạc Tấn nên họ không ở riêng.

Họ bàn bạc với nhau nên ở chung một phòng để có thể đối phó với nhân vật Đại Hành Quyết kiến hiệu hơn.

Kinh nghiệm từ trước đến nay các nạn nhân bị hại, chỉ vì ở một mình trong phòng.

Đêm đã khuya.

Sự canh phòng Hỏa Bảo càng thêm nghiêm mật khác thường, tuy vậy cả trong lẫn ngoài đều không có đèn đuốc chi hết.

Nhưng toàn thể cao thủ canh phòng đã nằm im trong những khu vực có bóng tối dày đặc, chú mắt quan sát coi có chiếc bóng lạ nào không, tức thì báo động.

Trong khu vực tối họ thấy hết sức dễ dàng, mà trái lại đối phương không nhìn ra họ. Lúc ấy vào khoảng giữa canh tư.

Thình lình nghe có tiếng ngựa hí vang lừng.

Bọn võ sĩ canh gác đổ xô tới coi chuyện gì.

Đến nơi đã thấy bầy ngựa đang phóng vùn vụt ra khỏi chuồng, bỏ chạy tán loạn.

Bầy ngựa có tới mấy trăm con nên vô cùng náo loạn, chúng chạy huỳnh huých khắp cả ngoài sân Tổng đàn.

Hình như chúng đang hoảng sợ cái gì nên mới hãi hùng cuốn vó hùng hổ như thế.

Bọn võ sĩ canh gác sợ có biến cố nên gióng lên mấy hồi đại đồng chung báo nguy.

Toàn thể cao thủ trong Hỏa Bảo đều hay biết, đầu đó bủa vây một màn lưới vô cùng nghiêm mật.

Đồng thời khắp nơi trong ngoài Bảo đèn đuốc bật cháy sáng lòà.

Quần hùng tay cầm vũ khí sẵn sàng với tư thế chiến đấu cùng kẻ thù chung.

Lão Đường chủ Ngoại đường hỏi lớn:

- Là chuyện gì?

Một tên võ sĩ đáp:

- Bẩm Đường chủ, không hiểu tại sao bỗng nhiên bầy ngựa trong chuồng bỏ chạy tán loạn.

Lão Đường chủ nhíu cặp lông mày rậm thần tình khẩn trương:

- Các ngươi hãy bắt bọn chúng nhốt trở vào mau.

Quần hùng hô tuân lệnh rồi phóng theo bầy ngựa đang lao vùn vụt chụp nắm lấy chúng.

Nhưng chúng đã cưỡng lại dùng vó sau búng mạnh vào không khí vừa hí vang trời.

Nửa giờ sau vẫn chưa lùa được bảy ngựa mấy trăm con vào trong tàu.

Đại hộ trì Nhạc Tấn và Đại hành đạo Thượng Đẳng hay tin này liền đi cùng hai mươi bốn tên võ sĩ hộ vệ ra ngoài quan sát.

Hai lão nhân cũng sợ có những biến cố diễn ra nên đi cùng lượt với nhau, chỉ để lại sáu tên võ sĩ canh giữ mật thất mà thôi.

Hai lão nhân tiến ra trước thấy cảnh hỗn loạn thì gọi lão Đường chủ Ngoại đường tới.

- Chuyện gì đây?

Lão Đường chủ cung kính:

- Bẩm nhị vị, không hiểu có sao mấy trăm con ngựa sụt chuồng bỏ chạy tán loạn, chúng tại hạ đã hết sức kèm giữ chúng này giờ vẫn chưa được.

Đại hộ trì Nhạc Tấn chau mày bạc:

- Hãy dùng nước xối vào mình tự nhiên chúng sẽ dừng lại.

Lão Đường chủ hô vang rồi truyền lệnh cho bọn cao thủ đi lấy nước tạt vào mình bảy ngựa.

Quả nhiên kiến hiệu.

Sau khi nước thấm vào mình, bảy ngựa như tỉnh táo dần dần chúng không còn chạy rần rật như trước nữa.

Nhờ đó bọn cao thủ dắt chúng đưa từ từ vào trong chuồng.

Nhạc Tấn buông trầm:

- Thượng lão huynh, tiểu đệ rất nghi ngờ trong vụ này!

Thượng Đẳng trầm trầm:

- Lão huynh nghi ngờ gì đây?

- Tiểu đệ ngờ, có thể đây là hành thủ của Đại Hành Quyết.

Bất giác Nhạc Tấn rung động cả thân người:

- Lão huynh bảo sao hành động của Đại Hành Quyết à?

- Đúng như vậy.

- Hẳn làm thế có nghĩa gì?

- Có lẽ hẳn làm thế để trong Bảo chúng ta náo động hỗn độn cả lên để dễ dàng lọt vào như lần trước đây.

- Vậy thì chúng ta phải đối phó cách nào?

Ngẫm nghĩ giây lâu, Nhạc Tấn đáp nhỏ:

- Hiện giờ chúng ta chớ nên quay vào trong sợ trúng kế của hắn.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

- Chúng ta ở phía ngoài quan sát tình hình rồi sẽ tùy theo chuyển biến mà hành động.

Bởi vì lão huynh nên nhớ, nhị vị thống lãnh và chấp pháp đều chết trong phòng.

Biết đâu Đại Hành Quyết hiện giờ không có mặt trong căn mật thất của huyệt đệ chúng ta.

Thượng Đẳng rung mình ghê sợ:

- Còn nếu chúng ta ở đây, biết đâu Đại Hành Quyết chẳng ngó thấy và ra tay hành thủ?

- Từ giờ cho tới sáng, hai anh em chúng ta di chuyển bất thường không một nơi nào nhất định, dù Đại Hành Quyết có tài xuất quỷ nhập thần cũng không hiểu chúng ta nơi đâu mà ra tay.

- Hay lắm.

Anh em chúng ta hãy đi tuần một vòng xem sao.

Liền đó hai lão nhân ra lệnh cho mười hai tên võ sĩ đi trước dẫn đường, còn mười hai tên thì ở phía sau hộ tống.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng đi chính giữa hết sức an toàn.

Bọn người đi một vòng vẫn chưa thấy gì động tịnh, nơi đâu cũng có cao thủ canh gác căn mật.

Nhạc Tấn tỏ vẻ hài lòng:

- Bọn ta canh gác thế này dù Đại Hành Quyết...

Thình lình trong lúc đó nghe có tiếng di động rồi lại có tiếng rên hư hử nữa.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng cùng dừng lại vận thính lực nghe ngóng.

Hai lão nhân nghe kỹ thì giọng rên rĩ từ trong linh đường phát ra.

Quái lạ. Tiếng rên của ai đây.

Hai lão nhân kinh dị trong lòng khôn tả.

Sau đó Nhạc Tấn thì thâm vào tai Thượng Đẳng:

- Chúng ta tới đó thử xem sao.

Hai lão nhân cùng bọn thủ hạ tới đứng trước gian linh đường.

Phía trong linh đường giọng rên rĩ nhỏ dần, hình như kẻ thọ nạn sắp trút hơi thở cuối cùng.

Hai lão nhân đưa mắt nhìn vào, nhưng vì trời tối đèn đuốc đã tắt từ lâu nên không thể nhìn vào được.

Nhạc Tấn nói:

- Lão huynh hãy sai một tên thuộc đồ vào trong xem thử coi chuyện gì xảy ra.

Thượng Đẳng gật đầu khen phải, rồi sai bảo một tên võ sĩ tiến vào linh đường.

Một lúc sau, vẫn chưa thấy tên võ sĩ trở ra.

Nhưng giọng rên rĩ kia vẫn còn nghe rõ ràng.

Sao có chuyện lạ lùng như thế?

Tên võ sĩ làm chuyện gì mà lâu quá không thấy trở ra.

Thượng Đẳng lại sai một tên võ sĩ khác xông vào trong linh đường.

Tên này vào trong rồi lại bật tin luôn, không nghe tăm dạng chi hết.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng hoài nghi trong lòng vô hạn.

Hai lão lại sai bốn tên võ sĩ cùng vào linh đường một lúc.

Song rồi bốn tên võ sĩ cũng chẳng thấy trở ra.

Một linh giác thoáng vụt qua đầu óc, Nhạc Tấn hải hùng:

- Lão huynh hay là... Đại Hành Quyết đang ở trong linh đường.

Thượng Đẳng run giọng:

- Cũng có thể như thế lắm. Lão hiền huynh, chúng ta đối phó cách nào bây giờ đây?

Nhạc Tấn đáp thâm:

- Hay là... hay là...

Vừa nói tới đây chợt Nhạc Tấn cảm nghe một luồng lạnh như băng hàn ở sau lưng.

Nhạc Tấn chợt thoáng vụt qua óc một ý niệm khủng khiếp, nên vội vàng quay người lại xem là chuyện gì.

Luồng hàn khí thấu vào cơ thể lão làm lão ta tê liệt lên, không còn động đậy được nữa.

Nên khi Nhạc Tấn há miệng định hô to thì liền tắt lịm đi trong cổ họng.

Nhưng lão nhân vẫn đứng nguyên vị trí như pho tượng mà không ngã xuống.

Nghe Nhạc Tấn nói chuyện bỏ thông câu nói nửa chừng, Thượng Đẳng quay qua:

- Lão huynh nói hay là thế nào? Sao lão huynh...

Đến đó Thượng Đẳng há hốc miệng ra, vì vừa bất chợt một chiếc bóng đứng phía sau lưng.

Lão nhân chưa kịp la lên thì đã nghe một luồng khí lạnh như hàn thấu vào cơ thể.

Toàn thân Thượng Đẳng theo đó không còn động đậy được nữa, các huyết đạo đều bế tắc.

Ngoài cặp mắt còn nhìn thấy, tất cả trong người của Thượng Đẳng đều tiêu đi cảm giác.

Lão có muốn la cũng không há miệng được.

Tình hình diễn ra trong nháy mắt, và bọn cao thủ chú tâm vào trong linh đường nên không một ai hay biết chi hết.

Cũng do thân pháp của chiếc bóng đen kia kỳ bí khiếp người, giống tựa ma quỷ hiện hình, nên quần hùng khó lòng nhìn thấy được.

Nhất là hấn lại xuất hiện từ phía sau lưng, không một ai có thể nào ngờ nổi.

Hơn nữa hai lão nhân vẫn còn đứng yên như thường, bọn cao thủ Hỏa Bảo đâu có gì đáng lưu ý.

Chiếc bóng đen sau khi điểm huyết hai lão nhân rồi, lẹ như làn chớp song thủ của hấn giở lên.

Hấn chìa ra điểm vào nơi cuống cổ của Nhạc Tấn và Thượng Đẳng.

Hai vòi máu từ nơi cổ họng hai lão nhân chảy xuống âm thầm trong bóng đêm dày đặc.

Không có một tiếng la.

Cũng chẳng nghe nửa tiếng rên siết.

Cho nên bọn cao thủ đứng gần đó không hề hay biết chi cả.

Thi hành xong thủ đoạn, chiếc bóng đen lẹ như quỷ my phóng vút vào trong linh đường.

Bấy giờ quần hùng mới phát giác có kẻ địch, liền đồng la thất thanh:

- Đại Hành Quyết!

Tiếng quát tháo chấn động cả tòa Lôi Bảo.

Liền đó đèn đuốc lại bật sáng rực trở lại như trước.

Mọi người đều vây quanh linh đường, rồi xông vào lục soát.

Nhưng chẳng thấy thủ phạm Đại Hành Quyết nơi đâu cả.

Chỉ thấy trên nóc linh đường có một lỗ trống vừa người chui, có lẽ Đại Hành Quyết đã do nơi đó mà chạy đi rồi.

Quần hùng tìm không gặp Đại Hành Quyết, trở lại thỉnh cầu quyết định của Nhạc Tấn và Thượng Đăng.

Song họ hỏi mấy lần vẫn không nghe hai vị lão nhân đáp lời chi hết.

Có người phát giác nhiều vết máu dưới đất vùng hô to:

- Nhị vị thế nào rồi?

Quần hùng bu quanh lại nhìn kỹ, thì thấy nơi cuống cổ của Nhạc Tấn và Thượng Đăng có lỗ thủng, máu chảy xuống từ nơi đó.

Khỏi nói cũng biết do nơi hành thủ của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết.

Quần hùng kinh hoàng vô tả, ngơ ngác nhìn nhau, không ai hé môi thốt ra được lời nào nữa cả.

Vì sự kinh hoàng của họ đã đến tột độ.

Quần hùng xôn xao lên một chập rồi bầu không khí trở nên nặng trĩu ngạt thở.

Bọn họ lo khiêng hai cái tử thi Nhạc Tấn và Thượng Đăng vào linh đường để sáng mai an táng.

Cái chết của bốn đại cao thủ trong tòa Lôi Bảo khiến cho thuộc đồ quả khiếp đảm nản chí bỏ đi một số.

Điều này hết sức tai hại cho thanh danh của Hỏa Bảo, cho nên bắt buộc Dương Mộc Lâm phải xuất hiện để lãnh đạo quần hùng, trấn an tinh thần bị dao động tột độ.

Sự xuất hiện của Dương Mộc Lâm là việc cực chẳng đã, vì như thế sẽ làm mục tiêu cho Đại Hành Quyết.

- o O o -